

Arrest

nr. 350 453 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER *loco* advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 28 juli 2023 geregistreerd in Kroatië in het kader van illegale grensoverschrijding én in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker reisde echter door naar België en diende alhier op 28 augustus 2023 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 23 september 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Op 7 februari 2024 werd beslist de overdrachtstermijn van de bijlage 26^{quater} te verlengen tot 20 maart 2025.

1.4. Verzoeker bood zich op 24 maart 2025 aan in het aanmeldcentrum. Omdat de overdrachtstermijn verstreken was, werd het verzoek om internationale bescherming in België behandeld.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 november 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 1 oktober 1999 in de regio Khoja Musafer in Paghman district in de provincie Kabul. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U ging tot de zevende graad van het lager onderwijs naar school. Uw vader had veel gronden met appelbomen en verschillende winkels die hij verhuurde. U moest het geld en de huur verzamelen en na 2016 ging u ook mee naar de markt met uw vader.

In 2016 verhuisde u naar de elfde wijk in de regio Khair Khana in Kabul omdat uw broer A.(…) gedood werd door de taliban. Dit was het gevolg van uw twee andere broers, Z.(…) H.(…) en I.(…) K.(…) H.(…), die weigerden om met hun werk te stoppen. Beide broers waren ingenieurs en werkten samen met de overheid. I.(…) K.(…) H.(…) was directeur van een bouwbedrijf en werkte voor verschillende projecten samen met de Amerikanen en de NATO. Uw broer Z.(…) H.(…) was dan weer werkzaam als sergeant bij het nationaal leger. In 2016 overleed ook uw moeder door een hartaanval. Datzelfde jaar vertrok I.(…) K.(…) H.(…) naar de Verenigde Staten omwille van de situatie met de taliban.

Op de eerste van de tiende maand in 1400 [31.03.2021] begon u met uw opleiding bij het nationaal leger. Nadat u afstudeerde als soldaat werd u in Kunar gestationeerd. In mei of juni 2021 werden u en een collega eens tegengehouden door de taliban. Jullie werden door hen geslagen. Op het moment van de machtsovername kreeg u het bevel om de wapens neer te leggen en niet te vechten. U verliet dan uw bataljon en keerde terug naar Kabul. Jullie verlieten jullie huis in Kabul en verhuisden naar een huurwoning. U verliet, samen met uw broer Z.(…) H.(…), Afghanistan ongeveer één maand na de machtsovername. Z.(…) H.(…) verblijft momenteel nog in Iran.

Na een reis van ongeveer twee jaar, via onder andere Iran, Turkije en Bulgarije, kwam u omstreeks 27 augustus 2023 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 28 augustus 2023.

Na uw aankomst in België werd uw vader door de taliban in zijn been geschoten. Hij verblijft momenteel nog samen met één van uw zussen in Kabul.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw taskera, uw badge, foto's van uw werk, een foto van u samen met uw broer H.(…), identiteitsdocumenten van H.(…), documenten en foto's van het werk van Z.(…) H.(…), een doktersvoorschrift, een afsprakenkaartje van uw psycholoog en een bewijs van de taallessen die u volgde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Eerst moet worden opgemerkt dat er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt opgemerkt dat uw arm in een brace zat (CGVS, p.7). U bent gevallen met de fiets en brak uw arm (ibid.). Echter, verklaart u dat de pijn ondertussen meevalt en dat u niet geopereerd moet worden (ibid.). Daarnaast verklaart u dat u erg bezorgd, gestressed en depressief bent (CGVS, p.21). In België wordt u opgevolgd door een psycholoog en u legt hiervan uw afsprakenkaartjes voor (CGVS, p.21 + zie groene map, stuk 9). Uit uw afsprakenkaartjes kan worden afgeleid dat uw eerste sessie plaatsvond op 22 april 2024 en uw laatste op 22 april 2025 (ibid.). U ging in totaal ongeveer tien keer naar de psycholoog (ibid.). Echter, legt u geen psychologische attesten voor die uw verklaringen kunnen ondersteunen. U verklaart dat u geen specifieke papieren of bewijsstukken van de psycholoog kreeg (CGVS, p.22). U legt enkel een doktersvoorschrift voor van medicatie die u werd voorgeschreven voor tandpijn (zie groene map, stuk 2 + CGVS, p.25).

Bovendien gaf u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat het goed ging met u (CGVS, p.1) en haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover werd bevraagd (zie Vragenlijst BPN DVZ d.d. 05.09.2023). Verder werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was of om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.1). Er werd dan ook een extra pauze gegeven nadat u aangaf dat u pijn aan had aan uw linker oog (CGVS, p.23). Hierna voelde u zich beter om verder te gaan (CGVS, p.24). Doorheen het onderhoud werd u ook meermaals gevraagd of u in staat was om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p.13, 22-24). Ten slotte gaf u aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat u alles kon zeggen en dat u de vragen goed begrepen had (CGVS, p.25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest de taliban omwille van uw werk bij het nationaal leger en het werk van uw broers. Zo werd één van uw broers al door de taliban gedood omwille van het werk van uw broers Z.(...) H.(...) en H.(...) (CGVS, p.5, 8, 16, 21). Zelf werd u twee keer door de taliban geslagen (CGVS, p.6, 21). Één keer toen u in het dorp was voor de begrafenis van uw oma en een andere keer toen u onderweg was van uw werk (ibid.).

Echter, dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Het is niet geloofwaardig dat u werkzaam was als soldaat bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA).

- Uw verklaringen omtrent uw werk komen niet overeen met de beschikbare informatie:

- Uw verklaringen omtrent de structuur van het ANA komen niet overeen met de beschikbare informatie. U verklaart dat elke brigade uit vier bataljons bestaat en dat u tot de tweede brigade behoorde die zich in de provincie Kunar bevond (CGVS, p.13). In uw bataljon waren jullie met vijftien (ibid.). Echter, is het zo dat een ANA brigade uit zes Kandaks of bataljons bestaat (zie blauwe map, stuk 1). Elke Kandak of bataljon bestaat dan weer uit 600 of 750 troepen (ibid.). Ook de tweede brigade, die zich inderdaad in Kunar bevindt, bestaat uit zes bataljons en niet vier (zie blauwe map, stuk 2).

- Uw verklaringen omtrent uw sollicitatieproces bij het ANA komen niet overeen met de beschikbare informatie. U verklaart dat u zich kon inschrijven bij het ANA door uw taskera en een aantal lege formulieren getekend door de malek van uw regio in te dienen (CGVS, p.8-9). U moest verder niets anders doen en onderging pas medische testen nadat u zich al in het kamp van het ANA bevond (CGVS, p.9-10). U verklaart dat dit de volgende stap was (ibid.). Uit de beschikbare informatie blijkt dan weer dat een sollicitant bij het ANA naast hun nationale identificatiekaart ook voor twaalf pasfoto's moet zorgen (zie blauwe map, stuk 1). Hierna heeft de sollicitant een gesprek met een recruiter die, onder andere, de gezondheidsdocumenten en het strafblad overloopt (ibid.). Daarna moet de sollicitant twee dorpouderen een formulier laten ondertekenen (ibid.). De laatste stap in het sollicitatieproces is dan een medische pre-screening (ibid.). Pas nadat al deze stappen doorlopen zijn en alles in orde is, kan de training beginnen (ibid.). Ten slotte, verklaart u dat u geen contract kreeg (CGVS, p.14) terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de tweede stap in het sollicitatieproces bestaat uit het afsluiten van een contract (zie blauwe map, stuk 1).

- Uw verklaringen omtrent uw training komen niet overeen met de beschikbare informatie. U verklaart dat uw training drie maanden duurde (CGVS, p.9-10). Uit de beschikbare informatie blijkt dan weer dat een basistraining slechts acht weken of twee maanden duurt (zie blauwe map, stuk 1). U verklaart dat u ook wel opgeleid werd om chauffeur te worden (CGVS, p.10-11). Echter, is het zo dat alle extra opleidingen, buiten die voor teamleider, langer dan zes weken duurden wat dan zou betekenen dat uw training langer dan drie maanden geduurd zou hebben (zie blauwe map, stuk 1). Gevraagd wat uw training precies inhield, verklaart u dat u fysieke trainingen kreeg, rijles kreeg, met een wapen leerde werken, leerde hoe u moest aanvallen en u zichzelf moest verdedigen en leerde hoe u iemand in een hogere rang moest begroeten (CGVS, p.10-11). Echter, vernoemt u op geen enkel moment dat u ook lessen in eerste hulp kreeg terwijl uit de beschikbare informatie wel blijkt dat ook dit een onderdeel was van de basistraining (zie blauwe map, stuk 1).

- U verklaart dat u tijdens uw werk boodschappen moest doen omdat u de jongste was van uw team (CGVS, p.15). Echter, blijkt uit de beschikbare informatie dat eten en andere goederen geleverd werden (zie blauwe map, stuk 1). Per korps was er een specifiek ondersteunend bataljon dat, onder andere, instond voor voedselvoorziening (ibid.).

- U geeft beperkte verklaringen over de structuur van het ANA en uw training en geeft tegenstrijdige verklaringen over uw werkinhoud. Ondanks dat het ANA zeer duidelijk gestructureerd is en uit zes korpsen bestaat (zie blauwe map, stuk 1, 3), kan u niet zeggen tot welk korps u behoorde (CGVS, p.13). U weet ook niet hoeveel korpsen er in totaal waren binnen het ANA (ibid.). Verder verklaart u dat u specifiek koos om chauffeur te worden binnen het ANA en hierdoor ook rijles kreeg tijdens uw training (CGVS, p.11-12). Echter, kan u over deze rijlessen slechts beperkte informatie geven (ibid.). Gevraagd wat de rijlessen precies inhielden en waar die doorgingen, antwoordt u ontwijkend en vertelt u enkel over hoe u in uw kindertijd al leerde rijden en u bij het leger een algemene training kreeg (ibid.). Nog eens gevraagd naar wat de rijlessen precies inhielden, verklaart u enkel dat u leerde om goed naar de commandant te luisteren (CGVS, p.12). U kan over de wagen waar u mee leerde rijden ook enkel zeggen dat het een ranger was (CGVS, p.11). Verder verklaart u dat u tijdens uw werk geen opleidingen volgde (CGVS, p.16). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd u dan weer gevraagd wat uw dagelijkse taken waren tijdens uw werk waarop u antwoordde dat u soms moest patrouilleren en soms opleidingen moest volgen (zie CGVSvragenlijst d.d. 11.07.2025, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u met opleidingen volleyballen en sporten bedoelde (CGVS, p.16). Echter, verklaart u eerder dat bijvoorbeeld volleybal iets was dat u in uw vrije tijd deed en dat u geen enkele opleiding volgde (ibid.). Uw verklaring is dus niet afdoende. Ook het feit dat u wel informatie kan geven over de patrouilles die u uitvoerde en de plaatsen waar u gestationeerd werd, doet niets af aan de vaststelling van bovenstaande elementen.

- U kan enkel een kopie van uw badge voorleggen en hebt geen verdere documenten in verband met uw werk. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie

de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Ook de door u neergelegde badge kan vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. U legt ook foto's voor van uw werk (zie groene map, stuk 4). Echter, kan er op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. Verder verklaart u dat u op de eerste twee foto's naast uw commandant loopt, maar kan uit de foto's niet worden opgemaakt dat u dit bent (ibid.). Ook uit de foto waarover u verklaart dat u degene bent die de vlag vasthoudt, kan niet worden opgemaakt dat u wel degelijk de persoon bent die de vlag vasthoudt (ibid.). Er moet ook worden opgemerkt dat deze foto gewoon op het internet is terug te vinden (zie blauwe map, stuk 4). U zou deze foto dus ook gewoon van het internet kunnen hebben gehaald. Over de volgende zes foto's (zie groene map, stuk 4: foto's 4-9) moet worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u hier telkens de enige persoon bent die geen uniform aanheeft. Zeker aangezien u verklaart dat de foto's genomen werden op een moment dat jullie aan het patrouilleren waren (CGVS, p.18-19). Bij uw verklaring dat u uw uniform niet droeg omdat het onrein werd en u er niet mee mocht bidden, kunnen vraagtekens geplaatst worden (CGVS, p.19). Het is merkwaardig dat u tijdens een patrouille als soldaat uw uniform uitdeed om te bidden en nog voordat u opnieuw uw uniform aandeed eerst foto's met iedereen nam (ibid.). U verklaart bovendien dat de andere personen wel altijd hun uniform moesten dragen (CGVS, p.20). Uw verklaring dat u eerst de foto's nam omdat anderen u dat vroegen en u zelf geen foto's kon nemen, is niet afdoende. Het is ook opmerkelijk dat u het risico nam om tijdens het nemen van de foto's op een bepaald moment uw wapen opzij te leggen (ibid.). Uw verklaringen over waarom u op de laatste foto's uw uniform niet aanheeft, (zie groene map, stuk 4: foto's 8-9) komen ook niet overeen. Op een bepaald moment verklaart u dat u uw uniform niet aanheeft omdat u juist geboden had (CGVS, p.20). Gevraagd waarom u dan voor de andere foto uw uniform nog niet terug aanhad, aangezien u verklaart dat die in de namiddag genomen werd, zegt u plots dat u als chauffeur geen uniform moest dragen (CGVS, p.21). Nochtans verklaarde u eerder dat u uw uniform altijd moest dragen en u het enkel uitdeed tijdens het gebed (CGVS, p.20). Bovenstaande elementen roepen dan ook extra vragen op bij de echtheid van de foto's die u voorlegt en uw verklaringen daaromtrent.

- Het is merkwaardig dat u besloot om voor het ANA te beginnen werken gezien de problemen die u en uw familie al kenden met de taliban omwille van het werk van uw broers (CGVS, p.5-6, 8, 21). Één van uw broers werd gedood door de taliban omwille van het werk dat uw andere twee broers uitoefenden voor de overheid en het nationaal leger (ibid.). Ook u zou door de taliban geslagen zijn geweest omwille van het werk van uw broers (ibid.). Daarenboven ging uw familie er ook niet mee akkoord dat u voor het ANA zou beginnen werken (ibid.). Uw verklaring dat u zich ondanks bovenstaande elementen toch aansloot bij het ANA omdat u geen schrik meer had omdat jullie naar de stad verhuisden en uw leven daar saai was, is niet afdoende om te verklaren waarom u gezien de door u geschepte context het risico nam om, terwijl u al op de radar van de taliban stond, zelf ook nog eens voor de overheid te beginnen werken. Uw familie zou volgens u uiteindelijk ook problemen kennen omwille van uw werk (CGVS, p.6). Het is ook zeer opmerkelijk dat u zomaar inging tegen de wensen van uw vader en broers (CGVS, p.8-9). Ze vroegen u expliciet om niet met het werk te beginnen en uw enige uitleg over waarom u er uiteindelijk toch mee startte, is dat uw interesse groter werd doordat u de vrienden van uw broers zag en u hun uniformen en auto's mooi vond (CGVS, p.8-10). Gezien de risico's die aan de job verbonden zijn en de problemen die jullie in het verleden al kende, is het niet aannemelijk dat u tegen uw familie inging en omwille van zo'n oppervlakkige redenen toch met het werk begon.

U kan het werk van uw broers niet aannemelijk maken.

- U geeft beperkte verklaringen over het werk van uw broers. U verklaart dat uw broer Z(...) H(...) werkzaam was als sergeant bij het ANA en dat uw broer H(...) als ingenieur een bouwbedrijf had en, onder andere, samenwerkte met de NATO en de Amerikanen (CGVS, p.6-7, 24). Echter, kan u verder geen informatie geven over hun werk (CGVS, p.6-7, 24). U kan niet zeggen aan welke projecten H(...) specifiek meewerkte (CGVS, p.24). Van Z(...) H(...) weet u dan weer enkel dat hij een lage sergeant was in het nationaal leger, dat hij zijn werk op jonge leeftijd begonnen is, pas stopte op het moment van de machtsovername en in welke provincies hij werkzaam was (ibid.). U kan niet zeggen tot welk korps of welke brigade hij behoorde of wat hij precies moest doen (ibid.). Nochtans hebt u nog met beide broers contact en stuurden ze u ook documenten op (CGVS, p.6-7, 24). Zo is bijvoorbeeld in de documenten van uw broer Z(...) H(...) terug te vinden bij welke brigade hij werkzaam was (zie groene map, stuk 6). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van deze informatie. Zeker aangezien het werk van uw broers één van de redenen is waardoor u in Afghanistan problemen kende en uiteindelijk het land moest verlaten (CGVS, p.5-6, 21-24). Van uw broer H(...) legt u dan weer enkel een kopie voor van zijn Amerikaans

paspoort (zie groene map, stuk 7). Echter, kan uit dit document niet worden opgemaakt dat de persoon op het identiteitsdocument uw broer is. Dit geldt ook voor de foto die u voorlegt waarop u samen met uw broer H.(...) zou afgebeeld staan (zie groene map, stuk 5). Het CGVS kan nergens uit de foto afleiden dat de persoon die u als uw broer H.(...) aanduidt daadwerkelijk uw broer is (ibid.).

- Er kan geen bewijswaarde worden toegekend aan de documenten en foto's van uw broers. U legt enkel kopieën voor van de werkdocumenten van Z.(...) H.(...) (zie groene map, stuk 6). Daarnaast mag niet vergeten worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Bovendien kan het CGVS nergens uit de documenten opmaken dat de persoon in kwestie daadwerkelijk uw broer is. Dit geldt ook voor de foto's die u van hem voorlegt (zie groene map, stuk 8). Daarnaast kan op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Bovendien moet opnieuw worden benadrukt dat er aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.

De problemen die jullie kenden omwille van het werk van uw broers en uw eigen werk zijn niet aannemelijk.

- Zoals hierboven al werd besproken, kan er zowel aan uw werk als aan het werk van uw broers geen geloof worden gehecht. Aangezien uw problemen het gevolg zijn van uw werk en het werk van uw broers kan er hier automatisch ook geen geloof aan worden gehecht.

- De manier waarop u met de situatie omging is niet aannemelijk. Ondanks dat uw broer gedood werd door de taliban als gevolg van het werk van uw broers en dat jullie uiteindelijk jullie dorp moesten verlaten, keert u nog terug naar uw dorp voor zowel de begrafenis van uw oma als om uw formuleren voor het ANA door de malek te laten ondertekenen (CGVS, p.5, 8-9, 21). Bij uw terugkeer voor de begrafenis van uw oma werd u bovendien door de taliban geslagen, beledigd en gemarteld (CGVS, p.21). Het is niet aannemelijk dat u gezien de context die u schept nog terugkeerde naar uw dorp. U geeft zelf ook aan dat u enkel problemen kende wanneer u terugkeerde naar het dorp (CGVS, p.22). Daarnaast is het niet aannemelijk dat u ondanks dat één van uw broers al gedood werd omdat uw andere broers voor het leger en de overheid werkten en uzelf hierdoor ook al bedreigd en gemarteld werd door de taliban u toch besloot om voor het leger te beginnen werken (CGVS, p.5, 8-9, 21). Dit element werd hierboven ook al besproken.

- Uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten komen niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ. Zo zegt u bij de DVZ niet dat u door de taliban aangevallen werd (CGVS, p.22-23). Uw verklaring dat u het niet zei omdat er niet naar werd gevraagd, is niet afdoende (ibid.). Er kan van u verwacht worden dat u zelf zo'n belangrijk element zou hebben aangehaald. Zeker aangezien er u gevraagd werd om, in het kort, een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot de vlucht uit uw land (zie CGVS-vragenlijst d.d. 11.07.2025, punt 5). Ook zei u bij de DVZ niets over uw vader die na uw vertrek nog problemen kende met de taliban en door hen werd neergeschoten (CGVS, p.23 + zie CGVS-vragenlijst d.d. 11.07.2025, punt 5). Nochtans was u hier op het moment van uw interview bij de DVZ al van op de hoogte (CGVS, p.23). Opnieuw kan verwacht worden dat u zo'n belangrijk element ook bij de DVZ vermeld zou hebben. Zeker aangezien er u aan het einde ook gevraagd werd of er nog iets was dat u wilde toevoegen (zie CGVS-vragenlijst d.d. 11.07.2025, punt 7). Uw verklaring dat u er niet over sprak omdat er u niet gevraagd werd naar uw vader is dus niet afdoende. Bovendien kan u ook niet met zekerheid zeggen dat zijn problemen met de taliban het gevolg zijn van uw werkzaamheden en die van uw broers (CGVS, p.23).

Ter volledigheid moet ook worden opgemerkt dat u op geen enkele manier aantoont dat u nog andere familieleden had die voor het leger of de overheid werkten (CGVS, p.24). Rekening houdend met bovenstaande elementen is uw verklaring dat u uit een militaire familie afkomstig bent louter een blote bewering (ibid.).

Ten slotte verklaart u nog dat u in België werkzaam bent en taallessen volgt (CGVS, p.22, 26). U legt ook een bewijs van de door u gevolgde taallessen voor (zie groene map, stuk 10). Echter, hebben deze elementen enkel betrekking op uw leven hier in België en haalt u hieromtrent geen vrees aan ten opzichte van Afghanistan. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 22-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging, werkzaam was, vrienden had en koranlessen volgde (CGVS, p.4-5, 7-9, 14). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst (CGVS, p.6), waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw werk, het werk van uw broers en de daaruit volgende problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw taskera ondersteunt enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De overige documenten – uw badge, het doktersvoorschrift, de kaartjes i.v.m. uw afspraken bij de psycholoog, de foto's van uw werk, de foto van uzelf en uw broer H.(...), de documenten van het werk van uw broer Z.(...) H.(...), de foto's van het werk van Z.(...) H.(...), het identiteitsdocument van uw broer H.(...) en het bewijs van de taallessen die u volgde – werden hierboven al besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA

COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsvername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsvername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin

wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van

een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van de disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de

machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het

geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10, lid 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn

2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/6 en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoeker gaat in op de samenwerkingsplicht uit artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker waarschuwt op basis van nota's van het UNHCR en het voormalige EASO voor een subjectieve beoordeling van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas op basis van buikgevoelens of stereotypen. Vervolgens vat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing samen en gaat hij over tot en 'weerlegging' van deze motieven.

Wat zijn werkzaamheden als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) betreft, betwist verzoeker dat hij vage en onaannemelijke verklaringen zou hebben afgelegd over de structuur van het ANA, over de aanwervingsprocedure, over de opleiding en over zijn functie als chauffeur. Vervolgens betwist verzoeker de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde documenten en foto's.

Volgens verzoeker waren zijn verklaringen wel degelijk voldoende gedetailleerd. Hij betwist niet dat hij verklaarde dat een brigade uit vier bataljons bestond en dat zij in hun bataljon met vijftien waren, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat er zes bataljons waren van telkens 600 à 750 manschappen, maar hij meent dat dit niet kan leiden tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker meent zijn dat zijn onwetendheid over het aantal korpsen bij het ANA, hetgeen volgens hem "*macro-institutionele kennis*" betreft, verzoekenbaar is met zijn positie als gewone soldaat, die bovendien slechts kortstondig voor het leger heeft gewerkt. Dit betekent niet dat het onaannemelijk is dat hij voor het leger zou hebben gewerkt, omdat hij, zo stelt hij, wel gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd die rechtstreeks verband hielden met zijn eigen ervaringen. Zo wijst verzoeker op zijn verklaring dat hij werd ingezet in de provincie Kunar, binnen de tweede brigade, eerste bataljon en hij legde gedetailleerde verklaringen af over zijn commandant en de structuur van de brigade. Tevens meent verzoeker dat hij duidelijke verklaringen heeft afgelegd over het sollicitatieproces. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen over de wijze waarop zijn aanwerving verliep en hij stipt aan dat rekening dient te worden gehouden met de context waarin zijn sollicitatie plaatsvond, toen de taliban reeds verschillende delen van het land hadden veroverd op de voormalige Afghaanse regering. Hierdoor zouden bepaalde stappen in het aanwervingsproces overgeslagen kunnen zijn, zo stelt verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat hij duidelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn verloning, de betalingsmodaliteiten en de frequentie ervan. Hieruit blijkt naar het oordeel van verzoeker dat hij niet enkel procedurele kennis heeft, maar ook een realistische beschrijving kan geven.

Verzoeker geeft toe dat hij had verklaard dat zijn opleiding drie maanden duurde, terwijl uit de landeninformatie een andere duur blijkt. Verzoeker wijst er echter op dat hij niet enkel de basisopleiding volgde, maar ook een bijkomende opleiding als chauffeur, en dat hij steeds consistent is geweest wat de duur van zijn opleiding betreft. Daarnaast vestigt hij de aandacht op zijn verklaringen betreffende de medische tests, vingerafdrukken en de inhoud van zijn trainingen, die volgens hem zijn geloofwaardigheid bevestigen. Tevens brengt verzoeker in herinnering dat hij nauwkeurige verklaringen had afgelegd over zijn opleiding als chauffeur en hij citeert hierbij de passages uit het persoonlijk onderhoud.

De commissaris-generaal gebruikt het feit dat verzoeker de EHBO-lessen onvermeld liet als argument om de geloofwaardigheid van zijn opleiding in twijfel te trekken, zo stelt verzoeker, terwijl hij coherente en gedetailleerde verklaringen had afgelegd over de patrouilles en de periode van de machtsovername, waarbij hij opnieuw een uitgebreide passage aanhaalt uit het gehoorverslag.

Verzoeker acht de overweging uit de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat het weinig geloofwaardig is dat hij boodschappen moest doen, omdat uit de landeninformatie blijkt dat er een specifiek ondersteunend bataljon bestond dat instond voor de voedselvoorziening, uit de context getrokken omdat hij had verklaard dat hij soms, als bijkomende taak, boodschappen moest doen, omdat hij de jongste was van het team.

Waar in de beslissing een tegenstrijdigheid wordt vastgesteld tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS over de vraag of hij tijdens zijn werk nog opleidingen volgde, herhaalt verzoeker dat hij met 'opleidingen' eigenlijk 'sportactiviteiten' bedoelde en dat deze verduidelijking coherent en plausibel is.

Verzoeker meent dat er disproportioneel veel kennis van hem wordt verwacht als gewone soldaat, terwijl het profiel volgens hem in wezen moet worden beoordeeld op basis van ervaringen uit de eigen leefwereld. Bepaalde delen van zijn verklaringen over zijn training, wapengebruik, patrouilles, locaties edm, worden genegeerd, zo stelt verzoeker. Ook wijst hij op de neergelegde stavingsstukken die hij, ondanks zijn

wedervaren in Bulgarije, heeft kunnen neerleggen, zoals zijn werkbadge. Deze documenten moeten naar zijn mening als een bijkomende indicatie van geloofwaardigheid worden aanzien, terwijl in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar landeninformatie over documentfraude, zonder aan te tonen dat de voorgelegde badges en foto's vervalst of gemanipuleerd zouden zijn. Volgens verzoeker getuigt dit van een onredelijke bewijswaardering en een foutieve toepassing van het voordeel van de twijfel. Uit zijn verklaringen, zo vervolgt verzoeker, blijkt immers dat hij bijkomende uitleg kan verschaffen over de foto's die hij neerlegde.

Met betrekking tot de twijfels van de commissaris-generaal aangaande de beweegredenen van verzoeker om zich bij het ANA aan te sluiten, gelet op de problemen die zijn familieleden hebben gekend, stelt hij in zijn middel dat deze twijfels op een louter subjectieve beoordeling berusten op basis van veronderstellingen. Verzoeker besluit dat hij deugdelijke verklaringen heeft afgelegd en dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn.

Specifiek met betrekking tot het werk van zijn broers stelt verzoeker in een tweede middelonderdeel dat hij hierover wel degelijk coherente en consistente verklaringen heeft afgelegd en dat hij hierover documenten heeft neergelegd. Verzoeker brengt zijn verklaringen over zijn broer Z. H. in herinnering, waarbij hij diens activiteiten in verschillende provincies belichtte, diens tewerkstelling tot aan de machtsovername en diens vertrek naar Iran. Volgens verzoeker waren de vragen van de *protection officer* over het werk van zijn broer uiterst beperkt en werd naderhand onmiddellijk naar een ander onderwerp overgeschakeld.

Ook over zijn andere broer, I. H., waren de vragen van de *protection officer* naar verzoekers mening beperkt. Hierbij lichtte verzoeker toe dat zijn broer ingenieur was en directeur van een bouwfirmat en samenwerkte met de NAVO en de Amerikaanse troepen. Verzoeker gaf toe dat zijn kennis over de inhoud van de projecten beperkt was.

Naar aanleiding van de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoekers kennis over het werk van zijn broers onvoldoende gedetailleerd is, stelt verzoeker dat de grenzen van een redelijkerwijs te verwachten kennis miskend werd. Verzoeker meent dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zeer gedetailleerde, technische of administratieve informatie kan verschaffen over derden, zelfs indien het familieleden betreft, zeker wanneer het om veiligheidsgevoelige functies gaat.

Met betrekking tot de neergelegde documenten is verzoeker van oordeel dat de verwijzing naar de landeninformatie over documentfraude niet volstaat om de bewijswaarde van de neergelegde documenten over de tewerkstelling van zijn broers te weerleggen.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de vervolgingsfeiten waarvan verzoekers familie het slachtoffer werd omwille van de tewerkstelling bij het Afghaanse leger. Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker over de problemen met de taliban niet aannemelijk zijn omdat de tewerkstelling van verzoeker en zijn broers niet aannemelijk werd geacht, brengt verzoeker in herinnering dat hij verklaringen had afgelegd over verschillende afzonderlijke incidenten, zowel vóór als na zijn indiensttreding bij het ANA, onder andere ter gelegenheid van de begrafenis van zijn grootmoeder, en in 2021, toen hij onderweg was met een taxi. Volgens verzoeker past de verwerende partij een cirkelredenering toe waarbij gesteld wordt dat de problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn omdat het werk van verzoeker en zijn broers niet geloofwaardig is. Verzoeker beweert dat dit onhoudbaar is omdat zijn verklaringen over de incidenten met de taliban niet autonoom beoordeeld werden. Hij acht de beoordeling van de wijze waarop hij met de situatie omging subjectief van aard. Volgens verzoeker is zijn terugkeer naar het dorp voor een begrafenis sociaal en cultureel verklaarbaar en zeker niet onaannemelijk, net zo min als zijn beslissing om zich bij het leger aan te sluiten, die was ingegeven door bewondering voor zijn broer, sociale druk en de zoektocht naar status en bestaanszekerheid. Verzoeker besluit dat de beschreven problemen met de taliban concreet zijn, gedetailleerd en onafhankelijk zijn van zijn eigen militaire loopbaan.

Verzoeker gaat in een vierde middelonderdeel in op zijn verwestering en zijn politieke overtuiging. Hij wijst hierbij op zijn verklaringen dat hij reeds twee jaar in België verblijft, taallessen volgt en psychologische begeleiding kreeg. Verzoeker benadrukt dat hij zich conformeert aan westerse waarden, actief participeert aan het maatschappelijk leven en zich veilig voelt in België.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot de vraag of verzoeker al dan niet 'verwesterd' is, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich identificeert met de voormalige Afghaanse regering en een tegenstander is van de taliban. Verzoeker stipt aan dat uit zijn verklaringen zijn bewondering blijkt voor het Afghaanse leger en dat ook zijn familieleden actief waren voor de voormalige Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen. Verzoeker stelt dat hij duidelijke anti-taliban-sentimenten vertoont. Omwille van die reden werd zijn familie reeds vóór zijn tewerkstelling bedreigd en werd één van zijn broers vermoord. Verzoeker stelt dat de feiten aantonen dat hij niet enkel omwille van individuele gedragingen werd gevisieerd, maar omwille van politieke loyaliteit ten aanzien van de voormalige Afghaanse regering. Hij brengt de interpretatie van het begrip (toegeschreven) 'politieke overtuiging' van het Hof van Justitie in zijn arrest van

21 september 2023 in herinnering. Volgens hem lopen (familieleden van) medewerkers van het voormalige Afghaanse staatsapparaat een risico op vervolging omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging. Volgens verzoeker werd dit niet afzonderlijk onderzocht en werd de vrees voor vervolging uitsluitend gebaseerd vanuit het perspectief van vermeende verwestering en werden daardoor artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

Zijn verblijf in België en zijn integratie vormen naar het oordeel van verzoeker een verzwarende factor binnen een reeds bestaand profiel van een door de taliban toegeschreven 'anti-taliban en pro-voormalige overheid'-gezinde politieke overtuiging. Het langdurige verblijf in België, zijn tevredenheid over het leven hier en de afwijzing van het talibanregime zijn elementen die elkaar wederzijds versterken, zo stelt verzoeker, waardoor hij in geval van terugkeer des te meer gepercipieerd zal worden als iemand die ideologisch en politiek onverenigbaar is met het huidige Afghaanse regime. Verzoeker meent dat hem om die reden de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. De commissaris-generaal heeft op 23 maart 2026 een aanvullende nota overgemaakt, waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state

protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_hu

manitarian_developments.

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij volgende documenten voegt: foto's van zijn werk, een attest van de psychologe van 7 februari 2025, een loonfiche van januari 2026 en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur als slagershulp (Aanvullende nota verzoeker, 26 maart 2026, bijlagen 1-4).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”.

5.1.2. Verzoeker is een Afghaan van pashtoun-origine die afkomstig is uit de provincie Kabul (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 5 september 2023, persoonsgegevens). Hij verklaarde de taliban te vrezen omdat hij vanaf 31 maart 2021 als “beschermssoldaat” voor het Afghaanse nationale leger (ANA) zou hebben gewerkt in de provincie Kunar (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 11 juli 2025). Ook verzoekers broer zou voor de voormalige Afghaanse overheid hebben gewerkt (*Ibid.*). Na de machtsovername zou verzoeker Afghanistan hebben verlaten (*Ibid.*).

5.1.3. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in de eerste plaats in op zijn vrees voor vervolging die gekoppeld is aan zijn voorgehouden hoedanigheid van soldaat bij het voormalige Afghaanse nationale leger.

5.1.4. Hierover verklaarde verzoeker dat hij zich in 2021 samen met enkele andere dorpelingen aansloot bij het nationale leger, zonder toestemming van zijn vader (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 8). Verzoeker zou gedurende drie maanden een opleiding gevolgd hebben in Kabul en daarna naar Kunar gestuurd zijn (*Ibid.*, p. 9-10). Gedurende de laatste maanden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst was verzoeker in actieve dienst in het Afghaanse leger. Bijgevolg is het geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal van verzoeker verlangt dat hij een deugdelijk beeld kan schetsen van de structuur van het Afghaanse leger en van de eenheid waarvan hij zelf deel heeft uitgemaakt.

Vele van de verklaringen van verzoeker zijn echter dermate vaag dat er in hoge mate kan worden getwijfeld aan zijn voorgehouden hoedanigheid. Bovendien blijken een aantal van zijn verklaringen manifest onjuist te zijn. Zo werd aan verzoeker, die de rang van gewone soldaat bekleedde, tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij de hiërarchisch hogere rangen kon opnoemen maar behalve ‘commandant’ bleek hij deze totaal niet te kennen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 12). Vervolgens werd gevraagd tot welk ‘korps’ of ‘platoon’ hij behoorde. Verzoeker stelde dat hij tot de eerste soldatencompagnie en de tweede brigade behoorde (*Ibid.*) en dat hij in zijn bataljon met 15 personen was (*Ibid.*, p. 13). Omdat de verklaringen van verzoeker niet geheel duidelijk waren, en hij een onderscheid maakte tussen een compagnie en een bataljon, werd hem gevraagd de structuur nader toe te lichten. Verzoeker herhaalde dat hij bij het eerste bataljon van de tweede brigade was die in het district ‘Narai’ gestationeerd was in de provincie Kunar (*Ibid.*; AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 11 juli 2025). Elke brigade telde volgens hem 4 bataljons, die genummerd zijn, en hij beweerde dat hij bij het tweede bataljon hoorde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 13). De *protection officer* vroeg naderhand nogmaals tot welk ‘korps’ zijn brigade behoorde, waarna verzoeker stelde dat hij tot de tweede brigade behoorde (*Ibid.*). Uit zijn verklaringen blijkt

dat hij helemaal niet wist wat een 'korps', of hoeveel 'korpsen' het ANA in totaal had (*Ibid.*, p. 13), terwijl dit toch een cruciaal gegeven is in de structuur van het ANA.

Uit de objectieve landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt namelijk dat het ANA was opgedeeld in 6 'korpsen' die regionaal verdeeld zijn en telkens een aantal provincies bestrijken (AD, stuk 6, Landeninformatie, EASO COI Report, *Afghanistan State Structure and Security Forces*, August 2020, p. 27-28). Elk 'korps' was opgedeeld in een aantal brigades, die op hun beurt een aantal *kandaks* (bataljons) omvatten (*Ibid.*, JCISFA, *Afghan National Army (ANA) Mentor Guide*, March 2011, p. 2-22 en 2-23). Elk bataljon bestond uit 600 tot 750 militairen (*Ibid.*), waardoor verzoekers verklaring dat zijn bataljon uit 15 personen zou hebben bestaan, weinig geloofwaardig overkomt. Uit de landeninformatie blijkt voorts dat het in Kunar gestationeerde 2de infanteriebataljon behoort tot de 2de brigade, die op zijn beurt behoort tot het 201 'korps', waarvan het hoofdkwartier in Laghman gesitueerd was (*Ibid.*, *Afghan National Security Forces Order of Battle*, CJ Radin, *The Long War Journal*). De verklaring van verzoeker dat de tweede brigade (onder andere) in Kunar gestationeerd was, is niet geheel onjuist, maar deze brigade bestond uit 6 bataljons, en niet uit 4, zoals verzoeker verklaarde (*Ibid.*). Verzoeker brengt zelf geen landeninformatie aan die een ander licht werpt op de structuur van het ANA, die zijn uiterst verwarrende verklaringen zouden schragen.

Zelfs van iemand die slechts gedurende enkele maanden een functie als 'gewone' soldaat heeft uitgeoefend, mag worden verwacht dat hij de eenheid waartoe hij behoort minimaal kan situeren binnen het geheel van de strijdkrachten. Verzoeker blijkt evenwel zelfs de basisstructuur van het ANA en de onderverdeling in 'korpsen' niet te kennen, hetgeen allerminst als diepgaande 'macro-institutionele' kennis kan worden bestempeld. In weerwil van verzoekers beweringen is het niet enkel zijn gebrekkige kennis van de structuur van het ANA die tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas aanleiding geeft, maar het geheel van de vaststellingen die verband houden met zijn voorgehouden profiel.

Zo blijken ook verzoekers verklaringen over de aanwervingsprocedure (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 9) op verschillende punten af te wijken van de versie die in de objectieve landeninformatie is weergegeven. Verzoeker stelde dat enkel een taskara vereist was en stelde aanvankelijk dat hij enkel bepaalde lege formulieren moest indienen en verder niets anders moest doen (*Ibid.*), terwijl de rekrut volgens de landeninformatie ook 12 pasfoto's diende aan te leveren en zowel een medische als een gerechtelijke screening diende te doorlopen (AD, stuk 6, Landeninformatie, JCISFA, *Afghan National Army (ANA) Mentor Guide*, March 2011, p. 2-39). Verzoeker ontkende uitdrukkelijk dat hij een contract had (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 14), terwijl het opmaken van het contract blijkens de landeninformatie een belangrijke stap is in de aanwervingsprocedure (AD, stuk 6, Landeninformatie, JCISFA, *Afghan National Army (ANA) Mentor Guide*, March 2011, p. 2-39). Het is ook bevreemdend dat hij geen contract zou hebben gehad, maar wel betaald werd via een bankrekening (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 14).

Vervolgens bleken ook de verklaringen van verzoeker over de training niet compatibel met de landeninformatie. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij, nadat hij de formulieren had ingediend, naar het kamp TC in Kabul werd gestuurd en aldaar een opleiding van drie maanden volgde - die nagenoeg enkel fysieke training inhield - naast rijlessen en het "aanvallen met een M-16" (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 9-11). Uit de objectieve landeninformatie blijkt echter dat de basisopleiding in het *Kabul Military Training Center* slechts 8 weken duurt en dat deze inderdaad onder andere fysieke training en schietoefeningen, maar ook EHBO omvat (AD, stuk 6, Landeninformatie, JCISFA, *Afghan National Army (ANA) Mentor Guide*, March 2011, p. 2-41). Verzoeker werpt in zijn middel op dat hij ook nog een bijkomende rijopleiding volgde, maar zijn verklaringen over de inhoud van deze rijopleiding zetten de geloofwaardigheid ervan op de helling. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt namelijk dat de inhoud van deze opleiding erin bestond "om altijd goed te luisteren naar de commandant" (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 12). Omdat de verklaringen over de duur van de opleiding bij het ANA en de inhoud ervan ernstige vragen doen rijzen, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij daadwerkelijk een drie maanden durende training in Kabul zou hebben doorlopen.

Door in zijn middel een aantal passages uit het persoonlijk onderhoud weer te geven en hier een eigen interpretatie aan te geven, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot zijn voorgehouden profiel aan het wankelen te brengen. Het gegeven dat verzoeker er zelf van overtuigd is dat hij doorleefde verklaringen aflegt over bepaalde aspecten van zijn takenpakket, zoals de plaats waar hij diende te patrouilleren, betekent niet dat het geheel van zijn verklaringen als geloofwaardig kan worden bestempeld. De verklaringen van verzoeker over het aanwervingsproces en de opleiding die hij doorliep, wijken immers op enkele belangrijke punten af van de objectieve landeninformatie. Er kan dus weinig geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij sedert het voorjaar van 2021 tot aan de machtsovername in het Afghaanse nationale leger zou hebben gediend.

Ook wat zijn specifieke verantwoordelijkheden betreft, legt verzoeker weinig aannemelijke verklaringen af. Hij stelde eigenlijk geen specifieke verantwoordelijkheden te hebben gehad, en hij werd, ondanks zijn rijopleiding, ook niet als chauffeur ingezet (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 15). Blijkbaar bestonden zijn taken uit patrouilleren en uit vrije tijd waarbij volleybal werd gespeeld (*Ibid.*). Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij soms boodschappen moest doen omdat hij de jongste was (*Ibid.*). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat er in het Afghaanse nationale leger een *Corps Support Battalion* bestaat die alle logistieke ondersteuning (transport, bevoorrading, onderhoud, medische zorgen, voedsel, communicatie, etc.) voor zijn rekening neemt (AD, stuk 6, Landeninformatie, JCISFA, *Afghan National Army (ANA) Mentor Guide*, March 2011, p. 2-24, 2-25). Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker de taak opgelegd kreeg om boodschappen te doen.

5.1.5. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn middel beweert dat de commissaris-generaal van hem disproportioneel veel kennis verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat hem vragen werden gesteld waarop een jongeman, die in 2021 in dienst zou zijn getreden van het Afghaanse nationale leger en dus vrij recent zijn opleiding genoot, onmogelijk zou kunnen antwoorden. Er blijkt ook niet dat de gestelde vragen een bovengemiddelde institutionele voorkennis vereisen.

5.1.6. Verzoeker beweert in zijn middel dat zijn werkbadge als een bijkomende indicatie van geloofwaardigheid zou moeten worden aanzien. Hij kan op dit punt hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad merkt immers op dat de achterkant van de door verzoeker neergelegde kopie van zijn badge (AD, stuk 5, Documenten, badge ANA verzoeker + vertaling) een opvallende schrijffout bevat in het Engels. Onderaan de kaart wordt vermeld "*Geneva Convention Category I*" terwijl wellicht "*Category I*" wordt bedoeld. Deze vaststelling doet vermoeden dat het om een vervalsing gaat zoals bedoeld in de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen (COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024) en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden profiel van medewerker van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten. Bovendien rijzen er ook sterke twijfels over de bewijswaarde van de foto's die verzoeker neerlegt als een bewijs van zijn tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger (AD, stuk 5, Documenten, Foto's vz werk). Zo weerlegt verzoeker de vaststelling niet van de commissaris-generaal dat de foto's waarop hij een vlag draagt wellicht van het internet zijn geplukt en dat hij op de andere foto's de enige 'soldaat' is die op het werk geen uniform draagt (*Ibid.*). Het is bovendien weinig aannemelijk dat verzoeker kort voor de machtsvername door de taliban in dienst trad bij het Afghaanse leger, gelet op zijn voorgeschiedenis en deze van zijn familie. Verzoekers familie werd immers reeds zwaar getroffen door toedoen van represailles van de taliban omdat gezinsleden samenwerkten met de voormalige Afghaanse overheid. Zo zou zijn broer in 2016 martelaar zijn geworden, waarna zijn moeder van verdriet een hartaanval kreeg en ook overleed (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 4-5). Verzoeker zelf zou vóór zijn indiensttreding ook reeds slachtoffer zijn geworden van slagen en folteringen door de taliban toen hij terugkeerde van de begrafenisplechtigheid van zijn oma (*Ibid.*, p. 21), hoewel hij deze zware vervolgingsfeiten bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet. Omwille van al deze traumatische ervaringen is het volslagen ongeloofwaardig dat verzoeker zou hebben gekozen voor een job bij het Afghaanse nationale leger omdat hij een grote liefde had voor de job van zijn broer, omwille van de uniformen, de auto's en de levensstijl (*Ibid.*, p. 10). Verzoeker betoogt in zijn middel dat dit een subjectieve beoordeling zou zijn, maar hij slaagt er niet in te weerleggen dat het weinig logisch is dat hij de risico's van een indiensttreding bij het nationale leger compleet negeert, hoewel hijzelf en zijn familie daarmee reeds van nabij werden geconfronteerd.

5.1.7. Met betrekking tot de tewerkstelling van zijn broers voor de voormalige Afghaanse overheid stelt verzoeker in zijn middel dat hij hierover coherente en consistente verklaringen heeft afgelegd en een aantal documenten heeft neergelegd. De loutere overtuiging van verzoeker dat zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn broers wel zouden deugdelijk zijn volstaan niet om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker slaagt er immers geenszins in het pertinente motief uit de bestreden beslissing te weerleggen dat uit de neergelegde stukken die betrekking hebben op zijn broers (AD, stuk 5, Documenten, Foto's vz en broer H.(...); Documenten werk Z.(...) H.(...); Identiteitsdoc H.(...); Foto's werk Z.(...) H.(...)) nergens met enige zekerheid kan worden opgemaakt dat de betrokken individuen daadwerkelijk verzoekers broers betreffen. Er werd namelijk geen enkel (betrouwbaar) bewijs van de identiteit van H. en Z. H. en/of van de verwantschap van verzoeker met H. en Z. H. neergelegd. De voorgehouden vrees van verzoeker omwille van de tewerkstelling van zijn 'broers' werd niet geobjectiveerd. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de van verzoeker dat zijn familie bindingen heeft met de voormalige Afghaanse overheid, is niet meer dan een blote bewering.

Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel van soldaat bij het voormalige Afghaanse nationale leger en evenmin aan zijn profiel van familielid van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid.

5.1.8. In een vierde middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker wijst op zijn verblijf in België gedurende twee jaar, het volgen van

taallessen en de psychologische begeleiding die hij kreeg. Verzoeker stelt dat hij actief participeert aan de samenleving, waardoor hij verwesterd zou zijn, maar dat hij tevens en vooral riskeert om geveiseerd te worden omwille van zijn politieke loyauteit ten aanzien van de voormalige Afghaanse regering. Verzoeker meent dat hij vooral vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) anti-taliban houding, waarbij zijn langdurige verblijf in België en zijn verwestering als een verzwarende factor gelden.

5.1.9. De Raad merkt met betrekking tot verzoekers betoog over zijn verwestering in de eerste plaats op dat diens vrees omwille van zijn voorgehouden profiel als voormalig medewerker en sympathisant van de voormalige Afghaanse overheid ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker kan deze beweerde anti-taliban-attitude thans dus niet aangrijpen om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

5.1.10. Verzoeker wijst vervolgens met betrekking tot zijn beweerde 'verwestering' naar de duur van zijn verblijf in België, het volgen van taallessen en psychologische begeleiding en het participeren aan het maatschappelijke leven. Ter terechtzitting legt verzoeker documenten neer (2 eerder neergelegde uitprints van foto's, een getuigenis van 7 februari 2025 van de psychologe, een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van 9 februari 2026 met bijhorende loonfiche (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-4)).

5.1.11. In haar aanvullende nota van 23 maart 2026 stelt de verwerende partij het volgende betreffende het risico op vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (zie ook COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform.

Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de

conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”

5.1.12. Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen.

5.1.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bijna 24 jaar oud was toen hij in België zijn verzoek om internationale bescherming indiende (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 5 september 2023, persoonsgegevens). Het lijkt geen twijfel dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker ongeveer bijna 3 jaar in België, hetgeen niet als een langdurig verblijf kan worden bestempeld in vergelijking met de periode dat hij in zijn land van herkomst heeft verbleven. Verzoeker omschrijft zichzelf als een soennitisch moslim (*ibid.*; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 4).

In zijn middel betoogt verzoeker dat hij zich bepaalde westerse waarden heeft eigen gemaakt, maar daarvan ligt geen overtuigend begin van bewijs voor. Verzoeker legde ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal inschrijvingsbewijzen voor van taallessen Frans en Engels (AD, stuk 5, Documenten, bewijs taallessen), maar dit betekent niet dat verzoeker zich niet langer zou kunnen uitdrukken in het Pashtoun of het Dari. Verzoeker bevestigde trouwens dat hij beide Afghaanse landstalen beheerst (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 september 2025, p. 24). Verzoeker zou nog zeer frequent telefonische contacten onderhouden met zijn familie in Afghanistan (*Ibid.*, p. 6) die hem eventueel zou kunnen helpen bij de re-integratie in de Afghaanse samenleving in geval van terugkeer. Verzoeker is sinds het voorjaar van 2026 actief op de arbeidsmarkt als slager (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 3 en 4), maar hij toont niet aan dat deze tewerkstelling een bewijs vormt van gedragingen die een sterke verinnerlijking van westerse waarden impliceren die een terugkeer naar Afghanistan zouden bemoeilijken. Verzoeker legt ook een getuigenis voor van de psychologe (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 2) waarin zijn symptomen worden beschreven, maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat hij bepaalde gedragingen vertoont die in Afghanistan als een teken van ‘verwestering’ zouden worden aanzien.

5.1.14. Wanneer, zoals *in casu*, de voorgehouden vrees voor vervolging op basis van zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt geacht en verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn verblijf in het Westen, bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Verordening 2024/1347/EU) niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zowel de vervolging die hij vreest omwille van zijn voorgehouden profiel van soldaat bij het voormalige Afghaanse leger als de voorgehouden vrees omwille van 'gepercipieerde' verwestering, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5.2.5. In zijn aanvullende nota van 23 maart 2026, waarin onder andere de meest recente landeninformatie mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban

tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.6. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel nergens in Afghanistan sprake te zijn van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van bepaalde individuele kenmerken een hoger risico loopt op slachtofferschap van het zeer beperkt aanwezige willekeurige geweld in de provincie Kabul waarvan verzoeker afkomstig beweert te zijn.

5.2.7. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en/of van artikel 10, lid 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk heeft gemaakt

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN